

חיוך ראשון

אז נשארו עיננו לבדן באבל עגולים של נדודי שנה
 ושמן המתרוגן בשלשית מיתריו נותר עמוס אבק, סגור, ולא נגן.
 יותר יותר הרחק ממך, מליקה אל אחר ומשנה אלי שנה,
 בהתאבקות שוקים רפי קולות, בין אבוקות, בעיר לוחמת, עשנה,
 נשארו אותי הפקרים חלל על המגן.

גדולים גדולים רגעי הסוף, פבי את הנרות באחרי נתום.
 פרשי את שתיקתך, המרחבים שטים, אני נושם אור בגבה מטרחן.
 את! מעולם עוד לא חייתי כך! את! ים שלי! ריחך פריח
 המולדת המלוח!

רק יש וזכרונך היה עובר בי פתע, בקפיצת נמר, במעוף
 דלתות רוח, בכבי מתגלגל לארך פסנתריו.

הלא ידעתי - את לי מחכה, בצל, ברעדת שפתים נשוכה.
 את לחשך שמעתי מתעלה, מדביק את הסוסים, נחבא בפרקרות.
 לא פעם, באדים מלהטים של חג, בהיות ראשי גוסס על השלחן.
 ראיתי - את יוצאת מן הזוית, כלם הלכו ואת נשארת בחשכה,
 להקפיאני בדיך הקרות.

פי שמלתך לא רצה באביב, פי צמד עגיליך מת בתוך תכה.
 פי הרזון הקר והבוטח את פניך כפסל סמת.
 כי עד בואך לראות אותי עכשו, מול אפק המוריד מסך על
 השרפה.

שקרתי למעני את הקר מפל, את השלום לכל - פת עצב חרבה
 ואור חיוך ראשון נצב ומתמוטט.

אל תקראי לי בדמעות הפעם. אל תקראי לי במלים רבות.
 אני הולך-נוסע לקראתך בחריקת קרונות מפל דרבי.
 המחנה נגע ושווד. אל תקראי לי במלים רבות.
 הכל הכל נרצע ונתפורר, אך את עודך ועוד הלילה חי.
 בתור הומה, באגרופים שלוחים, על סף הלב עומדים הרבה
 הרבה דברים -
 ועוד הלילה חי. הפקרים זועמים. החשך מעשן מפל הארבות,
 פוחם המלות גדולות כביברים.

רפכת אחרונה. התחנה קפצה - במגדלים, אורות, ריצת
 סכות-מצפה.
 מן הרציה, בתוך פגישות זרות. אל משתברי אלי בבכי ארוך: הגהו!
 רגלי תלכנה עוד, עד כאן. פתאם את הגרון מתקת מצפה.
 למר - - ולא אוכל. כך נעמד קרובים, והכל נשימה עולה
 מפה מול פה.
 והרעב נצב זקוף בתוך עינינו.

באפלה, בשריוני ברזל, הרחוב אותי השביע - את זוכרת.
 בשיר שלשלאות הוליוך נגדי שבוים - שורות פנס, רוכלים,
 חיות אשר לכד.
 לשוא קראת לי - שוב! פרץ מחול מראות! עלו חיי על הבמה
 המסתחררת.

והדרכים היו עפות והצבעים רבים וכל פגישה אחרת,
 ואת היית אחת.